

V I T A

Ebben a rovatban közöltekkel szerkesztőségünk — természetesen — nem mindig és nem denben ért egyet, de az elvi síkon Tolyó vitának szabad folyást enged.

Hallgassák meg a hallgatók javaslatait

A Szovjetunió könyvtárosképzésével foglalkozó cikk nagyon érdekes volt, de a magam részéről keveseltem. Sokkal részletesebben és alaposabban szeretnénk megismerni ezt a kérdést.

A vita megindítását annál is inkább helyesnek tartom, mert nekünk, elsőéves főiskolai levelező hallgatóknak eddig még nem állt módunkban az oktatással kapcsolatos észrevételeinket, kívánságainkat közös megbeszélésen elmondani. Tehát legelsőként azt javaslom, hogy rendszeresítsenek munkaértekezleteket részünkre is, ahol tapasztalatainkat, javaslatainkat elmondhatnánk. Biztos vagyok benne, hogy életrevaló javaslatok is születnének, amelyek az oktatók munkáját elősegítenék és jobban összekapcsolnák a gyakorlattal.

A jegyzetekkel kapcsolatos észrevételeket már biztosan többen is elmondták, ezért azokkal nem is foglalkozom, minek szaporítsam feleslegesen a szót. Viszont amiről eddig nem beszéltek: szükséges volna az egyes tantárgyak szorosabb összekapcsolása. Például a történelem és az irodalom összehangolása. A történelmet jelenleg félévvel előbb kezdjük tanulni, mint az irodalmat, pedig helyesebb volna egyidejűleg végig haladni a történelmen és irodalomtörténeten. Nekünk könyvtárosoknak gyakorlati munkánk szempontjából szükséges, hogy a kort össze tudjuk kapcsolni az irodalommal.

Legfőbb kifogásom jelen oktatásunkkal kapcsolatban, hogy az anyag mennyisége és a tanulásra, valamint a főiskolai megbeszélésekre szánt idő nem áll arányban egymással. Ez legtöbbször oda vezet, hogy idő hiányában sem otthon, sem a főiskolán nem tudunk alaposan elmélyülni az anyagban, aminek eredménye a megalapozott tudás nélküli vizsgára készülés. Következmény: négy ha sikerül is jó eredménnyel vizsgázni, egy-két év múlva már csak halványan él az emberben az átvett anyag, ha ugyan él benne. Ezen úgy lehetne változtatni, ha több időt szentelhetnénk a közös foglalkozásnak. Így egy-egy konferenciára kisebb anyagból, de éppen

ezért alaposabban kellene és lehetne felkészülni. Ezáltal természetesen az anyag feldolgozására szánt idő is növekedne. Tudom, hogy ez maga után vonná a tanulmányi idő meghosszabbodását, de véleményem szerint, aki nemcsak az oklevélért, hanem a tudásért tanul, tudomásul veszi ezt a szükségyszerűséget. A másik lehetőség a pestiek részére az esti tagozat olyan formán való átszervezése, hogy hetenként három este kapnának előadást és egyben ellenőriznék a hallgatók felkészültségét az átvett anyagból, míg a többi esték a felkészülésre állnának rendelkezésünkre. Meggyőződésem, hogy a csökkentett számú konferenciák, valamint a szemináriumok fakultatívvá tétele nem alkalmasak a tanulmányi eredmények fokozására. Sőt!

A vidéki hallgatóknak is segítségére kellene lennie a főiskolának olyképpen, hogy a megyei központokban megbíznának megfelelő pedagógusokat és gyakorlati embereket a szemináriumok és konferenciák vezetésével. A vizsgák természetesen továbbra is a főiskolán lennének. Ez egyrészt azért volna jó, mert a hallgatók nem lennének teljesen magukra hagyva, másrészt pedig a megyei központba való utazás nem jelentene olyan anyagi megterhelést, mint jelenleg a fővárosba való jövé. Helytelennek tartom, hogy a vidéki hallgatók részére a konferenciák sem kötelezőek, mert ez esetleg az anyag kevésbé alapos megtanulásához, sok esetben helytelen szemlélet kialakulásához vezethet.

Azt hiszem, úgy mint engem, másokat is az vezetett a főiskolára, hogy hiányos tudásunkat kiegészítsük és magasabb képzettségünkkel még fokozottabban tudjunk a szocializmus építésébe bekapcsolódni. De hogy a főiskola ezeknek a várakozásoknak meg is tudjon felelni, ismétlem, szükséges, hogy meghallgasson bennünket is és a helyes kritikák alapján a hibákat állandóan és rendszeresen igyekezzék kijavítani.

PERLUSZ JÓZSEFNÉ

1 Fővárosi Tanács VI. ker.
Szabó Ervin fiókkönyvtárának dolgozója